

Proloog

De mensen waren geprikkeld. Sintara voelde hun van hot naar her springende en stekelige gedachten, net zo vervelend als een zwerm insecten. De draak vroeg zich af hoe mensen er ooit in waren geslaagd te overleven zonder hun gedachten voor zichzelf te kunnen houden. Het was nogal ironisch dat ze iedere hersenschim die in hen opkwam er lukraak uitgooiden, terwijl ze vervolgens de intellectuele kracht misten om te voelen wat hun soortgenoten dachten. Ze rommelden maar wat door hun korte leventjes heen, vol onbegrip voor elkaar en voor bijna ieder ander wezen in de wereld. Ze had het schokkend gevonden toen ze zich voor de eerste keer realiseerde dat zij uitsluitend met elkaar konden communiceren door geluiden met hun mond te produceren om daarna maar te raden wat de ander met zijn klanken bedoelde. ‘Praten’ noemden ze dat.

Heel even hield ze de mentale blokkade van de stortvloed aan gepiep tegen en probeerde ze vast te stellen wat de hoeders vandaag zo geagiteerd had doen worden. Zoals gebruikelijk zat er geen coherente logica in hun zorgen. Sommigen toonden zich bezorgd om de koperkleurige draak die ziek geworden was. Alsof zij er iets aan konden doen. Zij vroeg zich eerder af waar ze zich druk om maakten in plaats van zich te bekommeren om hun plicht jegens de andere draken. Ze had honger en niemand had haar vandaag iets aangereikt, nog niet eens een vis.

Ze kuierde wat lusteloos langs de rivieroever. Er viel weinig te zien, behalve een streep grind en modder, wat rietstengels en wat nietige boompjes. Schraal zonlicht viel op haar rug maar gaf weinig warmte. Hier kwam ook geen noemenswaardig wild voor. Misschien zat er wel vis in de rivier, maar de moeite die het zou kosten om er eentje te vangen was het eten nauwelijks waard. Kijk, als iemand haar er nou een zou komen brengen...

Ze dacht eraan om Thymara op te dragen voor haar te gaan jagen. Van wat ze had opgevangen van de hoeders, zouden ze hier op dit godvergeten stukje oever blijven tot de koperkleurige draak was hersteld of bezweken. Die gedachte proefde ze eens even. Als de draak zou sterven, zou de eerste draak die ter plekke was een feestmaal beleven. En dat zou zonder twijfel, bedacht ze bitter, Mercor zijn. De gouden draak hield immers de wacht. Ze merkte dat hij onheil voelde naderen voor de koperen draak, maar hij

schermde zijn geest af, zodat draken noch hoeders konden peilen wat hij precies dacht. Dat alleen al maakte dat ze op haar hoede was.

Ze zou hem ronduit hebben kunnen vragen welk onheil hij dan wel vreesde, als ze niet zo boos op hem was geweest. Zonder enige provocatie had hij haar ware naam onthuld aan de hoeders. Niet alleen aan Thymara en Alise, haar eigen hoeders, wat al erg genoeg zou zijn geweest. Nee, hij had haar naam overal rondgebazuind, alsof hij het recht had daarover te beslissen. Dat hij en de meeste andere draken hun eigen namen al hadden gedeeld met hun hoeders betekende niets voor haar. Als zij zo dwaas en goedgegelovig wilden zijn, was dat hun zaak. Zij kwam toch ook niet tussen hem en *zijn* hoeder? Waarom was hij zo loslippig geweest over haar relatie met Thymara? Nu het meisje haar ware naam kende, kon Sintara slechts hopen dat ze geen idee had hoe deze te gebruiken. Geen enkele draak kon liegen tegen iemand die de waarheid verlangde en die haar ware naam kon uitspreken. Je kon het antwoord wel weigeren, maar liegen? Nee. Evenmin kon een draak een overeenkomst verbreken als deze onder haar ware naam was gesloten. De gouden draak had een buitensporige macht geschonken aan een mens die slechts de levensduur van een nietige vis bezat.

Ze vond een open plekje aan het strand en drapeerde haar lichaam op de door de zon verwarmde rivierstenen, sloot haar ogen en zuchtte. Kon ze slapen? Nee. En domweg uitrusten op de toch wat kille grond trok haar niet aan.

Met tegenzin stelde ze haar geest weer open, om toch een idee te krijgen van wat de mensen hadden bedacht. Iemand anders zat te jengelen over bloed aan zijn handen. De oudste van haar hoeders verkeerde in een emotioneel dilemma: moest ze naar huis terugkeren om in opperste verveling met haar echtgenoot verder te leven, of zou ze gaan paren met de kapitein van het schip? Sintara gromde van walging. Dat was nauwelijks een beslissing om in overweging te nemen. Alise maakte zich druk over trivialiteiten. Het maakte niets uit wat ze deed, niet meer dan het iets uitmaakte waar een vlieg landde. Mensen leefden en stierven in een belachelijk kort tijdsbestek. Misschien maakten ze daarom zoveel lawaai tijdens hun leven. Misschien was dat de enige manier om elkaar te overtuigen van hun betekenis.

Draken maakten ook geluiden, dat was waar, maar ze waren niet afhankelijk van die geluiden om hun gedachten over te brengen. Geluid en uitingen waren zinvol als men zich, door de brei van menselijke gedachten heen, kenbaar moest maken om de aandacht van een andere draak te trekken. Geluid was nuttig om de aandacht van mensen te trekken en duidelijk te maken wat een draak wilde overbrengen. Ze zou niet zoveel moeite met menselijke geluiden hebben gehad als die mensen niet zo hardnekkig gelijktijdig hun gedachten rondstrooiden wanneer ze haar iets probeerden te

vertellen met hun gepiep. Die tweeledige irritatie wekte bij haar wel eens het verlangen om ze maar gewoon op te eten om er vanaf te zijn.

Ze uitte haar frustratie met een diep gerommel. De mensen waren een nutteloze last en toch had het lot de draken gedwongen op hen te bouwen. Toen de draken uit hun cocons waren gekomen, ontwaakt uit hun metamorfose van zeeslang tot draak, waren ze wakker geworden in een wereld die niet meer overeenkwam met hun herinneringen. Geen decennia maar eeuwen waren voorbij gegaan sinds de draken op deze wereld hadden rondgelopen. In plaats van op te stijgen en weg te vliegen, bleken ze niet meer dan een slechte parodie te zijn op wat een draak zou moeten zijn, en zaten ze hopeloos in de val op een drassige rivieroever naast een ondoordringbaar en bosachtig moerasgebied. De mensen hadden slechts met tegenzin geholpen door hen te voeden met karkassen, en ze tolereerden hun aanwezigheid terwijl ze wachtten tot ze stierven of de kracht verkregen om te vertrekken. Jarelang hadden ze honger geleden en ontberingen doorstaan, met nauwelijks genoeg voedsel om in leven te blijven, gevangen tussen het woud en de rivier.

En toen had Mercor een plan beraamd. De gouden draak had een verhaal verzonnen over een halfvergeten stad van een oud ras en over de onmetelijke schatten aldaar, slechts wachtend op herontdekking. Het stoorde de draken niet echt dat slechts de herinnering aan Kelsingra, een Ouderlingenstad die op zo'n schaal was gebouwd dat draken zich daar welkom voelden, een echte herinnering was. Als er een schat van onmetelijke rijkdom nodig was om de mensen aan te moedigen hen te helpen, het zij zo.

En zo werd de val gezet en het gerucht verspreid, en toen er voldoende tijd was verstreken, hadden de mensen de draken hun hulp aangeboden om de Ouderlingenstad Kelsingra te herontdekken. Er werd een expeditie opgezet met een binnenschip en boten, jagers om eten te vergaren voor de draken en hoeders om voor de draken te zorgen terwijl ze hen stroomopwaarts begeleidden, terug naar de stad die ze zich alleen in hun dromen duidelijk konden herinneren. De slonzige, miezige koopmannetjes die de macht over de stad voerden, gaven hun natuurlijk niet het neusje van de zalm mee. Slechts twee echte jagers waren ingehuurd om twaalf draken van proviand te voorzien. De 'hoeders' die de Kooplieden hadden geselecteerd waren over het algemeen adolescenten, buitenbeentjes van de plaatselijke bevolking, degenen die ze liever niet zagen overleven of zich voortplanten. De jongeren waren getekend door schubben en vergroeiingen, dingen die de andere Wilde Regenlanders liever niet onder ogen wensten te krijgen. Het beste wat van ze gezegd kon worden was dat ze heel volgzaam en ijverig waren wat betreft de zorg voor de draken. Maar ze beschikten niet over de herinneringen van hun voorouders en snelden door hun levens met slechts

een minimale kennis over de wereld die zij konden verzamelen in hun kortstondige bestaan. Het was moeilijk zich met hen te onderhouden, zelfs wanneer ze niet eens de bedoeling had om een intelligent gesprek te voeren. Een simpel commando zoals 'breng me vlees' werd meestal beantwoord met gejeengel over hoe moeilijk het was om wild te vinden en vragen als 'Heb je niet al een paar uur geleden gegeten?', alsof zulke woorden haar behoeften zouden veranderen.

Van alle draken had alleen Sintara de vooruitziende blik gehad om twee hoeders te claimen als haar bedienden in plaats van één. De oudste, Alise, was van weinig nut als jager, maar ze was een gewillig en ervaren verzorgster en toonde een correcte en respectvolle houding. Haar jongere hoeder, Thymara, was de beste jager onder de hoeders, maar was behept met een weerbarstig en brutaal karakter. Toch was er op die manier bijna altijd een hoeder direct beschikbaar om in haar behoeften te voorzien, zolang hun korte leventjes tenminste duurden. Hopelijk gingen ze nog wel even een tijdje mee.

Tijdens het grootste deel van de maancyclus hadden de draken zich een weg langs de rivier gebaad, gebruikmakend van de ondiepten naast de moeilijk begaanbare rivieroever. Die was te dichtbegroeid, met te veel verstrengelde takken en struikgewas en wortels, om de draken voldoende loopruimte te bieden. Hun jagers liepen voor hen uit, hun hoeders volgden in hun kleine bootjes en als laatste van allen volgde het Levende Schip Tarman, een lange, lage rivierschuit die naar draken en magie rook. Mercor was gefascineerd door het zogenaamde Levende Schip. De meeste draken, waaronder Sintara, vonden het schip verontrustend en bijna beledigend. De romp van het schip was gesneden uit 'toverhout', wat helemaal geen hout was, maar de overblijfselen van de cocon van een dode zeeslang. Het timmerhout dat zulk 'hout' opleverde was erg hard en onkwetsbaar voor regen en weer. De mensen beschouwden het als zeer kostbaar. Maar voor draken rook het naar drakenvlees en herinneringen. Wanneer een zeeslang zijn cocon maakte, scheidde hij zowel speeksel als herinneringen af, ter versterking van de karakteristieke klei en zand die hij uitbraakte. Zulk hout had in wezen dus gevoel. De geschilderde ogen van de schepen leken Sintara veel te alwetend en Tarman bewoog zich veel makkelijker tegen de stroom in dan elk ander schip.

Ze meed de schuit en sprak weinig met haar kapitein. De man scheen nooit veel behoefte te hebben aan contact met de draken. Waarom eigenlijk, vroeg ze zich af. Was er een reden dat hij hen meed? Hij leek niet bepaald geïntimideerd door de draken, zoals sommige andere mensen.

Of met walging vervuld. Sintara dacht daarbij aan Seduc en snoof minachtend. De bedilligerige man uit Beijerstad liep achter haar hoeder Alise aan,

droeg haar pennen en papieren, schetste de draken en noteerde alle informatie die Alise aan hem doorgaf. Hij had zo'n beperkte geest dat hij niet eens de draken kon verstaan wanneer die tegen hem spraken. Hij hoorde haar taal als 'dierengeluiden' en had die brutaalweg vergeleken met het loeien van een koel! Nee, kapitein Leftrin was niet zoals Sedric. Hij was niet doof voor de draken en hij beschouwde ze zeker niet als te onwaardig voor zijn aandacht. Waarom ontliet hij ze dan? Had hij iets te verbergen?

Nou, hij was een dwaas als-ie dacht dat hij voor een draak iets kon verbergen. Ze verdrong haar kortstondige bezorgdheid. Draken konden net zo makkelijk de menselijke geest lezen als een kraai een mestvlaai uiteen kon pikken. Als Leftrin of welk ander mens dan ook een geheim had, dan mochten ze dat voor zichzelf houden. Mensenlevens waren zo kort dat hen leren kennen nauwelijks de moeite waard was. Ooit hadden Ouderlingen zich wel waardige metgezellen voor de draken getoond. Zij leefden veel langer dan mensen en waren slim genoeg om liederen en gedichten te componeren waarin draken werden geëerd. In hun wijsheid hadden zij hun openbare gebouwen en zelfs enkele van hun paleisachtige huizen geschikt gemaakt voor drakengasten. Haar voorouderlijke herinneringen verhaalden over vetgemest vee, over warme verblijfplaatsen die de draken gedurende de winter verwelkomden, over geurige oliebaden die jeukende schubben verlichtten en over andere attente voorzieningen die de Ouderlingen voor hen hadden aangelegd. Het was een schande dat ze van de wereld waren verdwenen. Een schande.

Ze probeerde zich Thymara voor te stellen als een Ouderling, maar het was onmogelijk. Haar jonge hoeder miste simpelweg de juiste houding tegenover de draken. Ze toonde geen respect, was bokkig en was veel te gefascineerd door haar eigen vuurvliegachtige bestaan. Ze bezat wel de nodige bezieling, maar maakte daar te weinig gebruik van. Haar oudere hoeder, Alise, was zo mogelijk nog ongeschikter. Zelfs nu, helemaal vanaf hier, kon ze de onderliggende onzekerheid en smart van de vrouw voelen. Een vrouwelijke Ouderling moest iets hebben van de doortastendheid en het vuur van een Drakenkoningin. Had één van haar verzorgers daar de potentie voor? Ze vroeg het zich af. Wat zou er voor nodig zijn om ze aan te moedigen, om hun moed te testen? Zou het lonen om hen eens uit te dagen om te zien uit wat voor hout ze waren gesneden?

Iets verstoorde haar. Met tegenzin opende ze haar ogen en hief haar hoofd. Ze kwam half overeind, schudde even heen en weer en ging toen maar weer liggen. Toen ze haar hoofd liet zakken zag ze vanuit haar ooghoek ineens iets bewegen. Wild? Ze keek nog eens goed. Nee. Slechts twee van de hoeders die het strand verlieten, op weg naar het woud. Ze herkende ze. Eén van hen was een vrouw, Jerd, de hoeder van Veras. De hoeder van

de groene draak was lang voor een mensenvrouw en ze had een staart van blond haar. Thymara mocht haar niet. Sintara wist dat zeker, zonder precies te weten waarom. Gref was bij haar. Ze ademde zachtjes uit door haar neusgaten. Ze had niet veel op met Kalo's hoeder. Gref verzorgde de blauwzwarte draak weliswaar en zag erop toe dat hij bleef glanzen, maar zelfs Kalo zélf vertrouwde hem niet. Eigenlijk hadden alle draken zo hun twijfels over hem. Thymara benaderde hem met zowel interesse als angst. Hij fascineerde haar, maar tegelijkertijd wees Thymara die fascinatie ernstig af.

Sintara besnuffelde de wind, rook de geur van de zich terugtrekkende hoeders en sloot haar ogen half. Ze wist wel wat ze wilden doen.

Een intrigerende gedachte kwam plotseling bij haar op. Ze zag een manier om haar hoeder eens nader te beoordelen. Maar zou het de poging waard zijn? Misschien. Misschien niet. Ze strekte zich weer uit op de opgewarmde rotsen en wenste tevergeefs dat het zongelakerde zandbanken waren. Ze wachtte.

Vergiftigd

De zuigende grijze modder trok aan haar laarzen en vertraagde haar pas. Alise keek naar Leftrin die van haar wegliep richting het groepje drakenhoeders terwijl zij nog worstelde om aan de greep van de klei te ontsnappen om achter hem aan te gaan. ‘De metafoor voor mijn leven,’ mompelde ze woest en versnelde haar tempo. Even later bedacht ze zich dat het nog maar een paar weken geleden was dat ze het oversteken van de rivieroever niet alleen had beschouwd als avontuurlijk maar tevens als een zware beproeving. Vandaag was het slechts een modderig pad om over te steken, en nog niet eens zo heel moeilijk. ‘Ik verander,’ zei ze in zichzelf en was geschokt toen ze Skymaws bevestiging voelde.

Luister je naar al mijn gedachten? vroeg ze aan de draak, maar ze kreeg geen antwoord. Ze vroeg zich ongemakkelijk af of de draak zich bewust was van het feit dat ze zich aangetrokken voelde tot Leftrin en van de details van haar ongelukkige huwelijk. Bijna onmiddellijk nam ze zich vastberaden voor haar privacy te beschermen door niet aan zulke dingen te denken. En ze was zich ook direct bewust van de nietigheid van deze gedachte. *Geen wonder dat draken zo slecht over ons denken, als ze bekend zijn met al onze gedachten.*

Ik verzeker je dat wij het meeste van wat je denkt zo oninteressant vinden dat we niet eens de moeite nemen er ons een mening over te vormen. Skymaws antwoord dreef haar gedachten binnen. Verbitterd voegde de draak eraan toe: *Mijn echte naam is Sintara. Je mag 'm best weten; iedereen weet het sinds Mercor die openbaar heeft gemaakt.*

Het was opwindend om van geest tot geest te communiceren met zo'n geweldig wezen. Ze waagde het om een compliment te geven. *Ik ben heel blij om eindelijk je ware naam te boren, Sintara. Zijn pracht past bij je schoonheid.*

Haar gedachten leken ontmoet te worden door een ijzige stilte. Sintara negeerde haar niet; ze schonk haar slechts leegte. Alise probeerde het weer

glad te strijken met een vraag. *Wat is er gebeurd met de bruine draak? Is hij ziek?*

De koperen draak is uit haar cocon gekomen zoals ze is, en zij leeft eigenlijk al te lang, antwoordde Sintara hardvochtig.

Zij?

Hou op met naar me denken!

Alise hield op nog voor ze een excuus kon verzinnen. Ze ging ervan uit dat een verontschuldiging de draak alleen maar nog meer zou irriteren. En ze had Leftrin bijna ingehaald. De groep hoeders rond de bruine draak ging uiteen. De grote gouden draak en zijn kleine roze geschubde hoeder waren de eenzame wachters toen zij daar samen met Leftrin aankwam. Terwijl ze naderde, hief de gouden draak zijn hoofd en keek haar strak aan met zijn glanzende zwarte ogen. Ze voelde de 'druk' van zijn blik. Leftrin draaide zich abrupt naar haar om.

'Mercor wil dat we de bruine met rust laten,' zei hij tegen haar.

'Maar... het arme ding heeft misschien onze hulp nodig. Heeft iemand al ontdekt wat er met hem is? Of haar, misschien?' Ze vroeg zich af of Sintara het mis had of haar iets wijs probeerde te maken.

De gouden draak sprak voor de eerste keer direct tegen haar. Zijn diepe, galmende stem rezoneerde in haar longen terwijl zijn gedachten haar hoofd vulden. 'Relpda heeft parasieten die haar van binnenuit opvreten, en een roofdier heeft haar aangevallen. Ik waak over haar, om er zeker van te zijn dat iedereen beseft dat drakenzaken alleen andere draken aangaan.'

'Een roofdier?' Ze was vervuld van afschuw.

'Ga weg,' zei Mercor onvriendelijk. 'Het is jouw zaak niet.'

'Loop met me mee,' drong Leftrin aan. De kapitein wilde haar arm pakken en trok zijn hand toen abrupt terug. De moed begaf haar. Sedrics woorden hadden hun kwade werk gedaan. Zonder twijfel had Sedric het zijn plicht gevonden om kapitein Leftrin eraan te herinneren dat Alise een getrouwde vrouw was. Zijn opmerking had de verwachte schade veroorzaakt. Nooit meer zou het tussen hen gemakkelijk en ontspannen zijn. Beiden zouden altijd aan het fatsoen denken. Het was alsof haar echtgenoot Hest plotseling verschenen was en tussen hen in stond. Ze had zijn aanwezigheid nauwelijks sterker kunnen voelen.

En ze voelde tevens de haat.

Dat schokte haar. Haatte ze haar man?

Ze wist dat hij haar gevoelens kwetste, dat hij haar had genegeerd en vernederd, dat zij zijn manier van doen niet prettig vond. Maar of ze hem haatte? Ze had zichzelf nooit toegestaan om op zo'n manier over hem te denken, realiseerde ze zich plotseling.

Hest was knap en beschaafd, charmant en goedgemanierd. Voor anderen. Ze mocht zijn kapitaal spenderen zoals ze wilde, zolang ze hem maar

niet lastig viel. Haar ouders vonden dat ze een goede partij aan de haak geslagen had en de meeste vrouwen die zij kende benijdden haar.

Maar zij haatte hem. En zo was het.

Ze had al een tijdje aan Leftrins zijde gelopen voor hij zijn keel schraapte en haar gedachten verstoorde. ‘Het spijt me,’ verontschuldigde ze zich instinctief. ‘Ik was in gedachten.’

‘Ik denk niet dat we veel kunnen doen om de zaak te veranderen,’ zei hij bedroefd, en ze knikte terwijl ze zijn woorden toevoegde aan haar eigen innerlijke onrust voordat hij de betekenis van zijn woorden veranderde door eraan toe te voegen: ‘Volgens mij kan niemand de bruine draak helpen. Ze blijft leven of ze sterft. En we zitten hier vast tot ze die keuze maakt.’

‘Ik heb er moeite mee me voor te stellen dat ze een vrouwtje is. Het maakt me dubbel zo bedroefd dat ze zo ziek is. Er zijn al zo weinig vrouwtjesdraken over. Dus ik vind het niet erg. Niet erg om hier vast te zitten, bedoel ik.’ Ze wou dat hij haar zijn arm aanbood. Ze had besloten dat ze die dan zou aannemen.

Er was niet echt een duidelijke scheidingslijn tussen de wal en de rivier. De modder werd natter en natter en plotseling was het de rivier. Ze hielden beiden vlak voor het stromende water halt. Ze voelde haar laarzen wegzakken. ‘We kunnen geen kant op, nietwaar?’ merkte Leftrin op.

Ze keek achter hen. Daar lag de lage rivieroever van platgetrapt gras en daarachter een knoestige woudzoom van oud drijfhout en struikgewas vóór het echte woud begon. Vanaf hun positie leek het ondoordringbaar en niet erg uitnodigend. ‘We kunnen het woud proberen,’ begon ze.

Leftrin lachte toonloos. Er klonk helaas geen humor in door. ‘Dat bedoelde ik niet. Ik had het over jou en mij.’

Haar ogen keken diep in de zijne. Ze was verbijsterd dat hij zo ronduit sprak en besloot toen dat eerlijkheid misschien het enige goede was dat was voortgekomen uit Sedrics bemoeizucht. Er was geen enkele reden voor hen om de wederzijdse aantrekkingskracht te ontkennen. Ze wenste dat ze de moed had om zijn hand vast te pakken. In plaats daarvan keek ze naar hem op en hoopte dat hij de blik in haar ogen kon lezen. Dat zou kunnen.

Hij zuchtte zwaar. ‘Alise. Wat gaan we doen?’ Het was een retorische vraag, maar ze besloot dat ze hem sowieso zou beantwoorden.

Ze wandelden een stukje verder voor ze de woorden vond die ze echt wilde zeggen. Hij keek naar de grond terwijl hij liep; ze sprak tegen zijn profiel waarbij ze alle controle over haar eigen wereld opgaf. ‘Ik wil doen wat jij wilt doen.’

Ze zag dat hij die woorden even proefde. Ze had gedacht dat ze een zege zouden zijn, maar hij ontving ze als een last. Zijn gezicht werd heel stil. Hij

sloeg zijn ogen op. Zijn schip rustte op de oever tegenover hen en hij leek de sympathieke, starende blik ervan te kruisen. Toen hij sprak, sprak hij misschien net zoveel tegen het schip als tegen haar. 'Ik moet doen wat juist is,' zei hij spijtig. 'Voor ons allebei,' voegde hij eraan toe en zijn woorden klonken vastbesloten.

'Ik laat me niet terugsturen naar Beijerstad!'

Er verscheen een flauwe glimlach rond zijn mond. 'O, daar ben ik me heel goed van bewust, mijn lieve. Niemand stuurt jou ergens heen. Waar jij heengaat, ga je uit vrije wil naar toe of helemaal niet.'

'Als je dat maar goed begrijpt,' zei ze en ze probeerde sterk en vrijgevochten te klinken. Ze pakte zijn eeltige hand stevig in de hare en voelde de ruwheid en de kracht ervan. Hij kneep als antwoord in haar hand en liet die toen los.

De dag leek schemerig. Sedric deed zijn ogen stevig dicht en opende ze toen weer. Het hielp niet. Duizeligheid overviel hem en hij tastte zoekend naar de muur van zijn hut. De schuit leek te schommelen onder zijn voeten, maar hij wist dat die op de oever was getrokken. Waar was die verdomde deurknop? Hij zag niets. Hij leunde tegen de muur, ademde oppervlakkig en vocht om niet over te geven.

'Is alles in orde?' Een diepe stem naast zijn elleboog, eentje die hem niet onbekend voorkwam. Hij probeerde zijn gedachten op een rijtje te krijgen. Carson, de jager. Die met die volle, rode baard. Die praatte tegen hem.

Sedric haalde voorzichtig adem. 'Ik weet het niet zeker. Klopt dat licht wel? Het lijkt zo zwak.'

'Het is klaarlichte dag, man. Het soort licht waarin ik niet te lang naar het water kan kijken.' De man klonk bezorgd. Waarom? Hij kende de jager nauwelijks.

'Het lijkt me zo zwak.' Sedric probeerde normaal te praten, maar zijn eigen stem leek van veraf te komen en vager te worden.

'Je pupillen lijken wel speldenknoppen. Hier. Pak mijn arm vast. We leggen je even op het dek te rusten.'

'Ik wil niet op het dek zitten,' zei hij flauwtjes, maar als Carson hem al hoorde, lette hij niet op hem. De grote man pakte hem bij zijn schouders en liet hem zachtjes maar stevig op het vuile dek zakken. Hij haatte de gedachte wat dat ruwe hout zijn broek zou aandoen. Toch leek de wereld iets minder te schommelen. Hij leunde met zijn hoofd tegen de muur en sloot zijn ogen.

'Je ziet eruit alsof je vergiftigd bent. Of gedrogeerd. Je bent zo bleek als rivierschuim. Ik ben zo terug. Ik haal iets te drinken voor je.'

'Heel goed,' zei Sedric zwakjes. De man was slechts een donkerder scha-

duw in een schemerwereld. Hij voelde de voetstappen van de man op het dek en zelfs die lichte vibraties leken ziekmakend. Toen was hij weg en voelde Sedric andere vibraties. Zwakker en niet zo ritmisch als de voetstappen waren geweest. Het waren ook niet echte vibraties, bedacht hij misselijk. Maar ze waren iets... iets slechts en ze waren tegen hem gericht. Iets wist wat hij de bruine draak had aangedaan en haatte hem daarvoor. Iets eeuwenouds, machtig en duister, oordeelde over hem. Hij deed zijn ogen steviger dicht, maar dat versterkte de boosaardigheid alleen maar.

De voetstappen kwamen terug en ze klonken luider. Hij voelde de jager naast hem neerknielen. ‘Hier, drink dit. Daar knap je van op.’

Hij nam de warme mok in zijn handen en rook de smerige koffie. Hij nam een slok en merkte dat er rum in de koffie zat. Hij probeerde het niet over zichzelf heen te spugen, kokhalsde, slikte het in en moest toen hoesten. Hij haalde moeizaam adem en opende toen zijn waterige ogen.

‘Zo beter?’ vroeg de sadistische schoft.

‘Beter?’ vroeg Sedric woest terwijl hij zijn stem steviger hoorde worden. Hij veegde een paar tranen weg en zag Carson voor hem op het dek. Zijn rode baard was lichter dan zijn wilde haardos. Zijn ogen waren niet bruin, maar neigden meer naar zwart. Met zijn hoofd schuin lachte hij Sedric toe. Als een cockerspaniël, dacht Sedric kwaadaardig. Hij bewoog zijn laarzen over het dek in een poging zijn voeten onder zich te krijgen.

‘Zullen we je naar de kombuis brengen?’ Hij nam de mok uit Sedrics handen, tilde hem met schijnbaar groot gemak overeind en zette hem op zijn voeten.

Sedrics hoofd voelde onvast op zijn nek. ‘Wat is er met me aan de hand?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ vroeg de man minzaam. ‘Heb je gisteravond te veel gedronken? Misschien heb je slecht spul gekocht in Trehaug. En als je drank in Cassarick hebt gekocht, was het bijna zeker bocht. Ze gooien er daar van alles in, wortels en fruitschillen. Leun maar op me en spartel niet zo tegen. Ik ken iemand die de huid van een vis probeerde te laten gisten. Niet eens de hele vis, maar slechts de huid. Hij was ervan overtuigd dat hij er drank van kon stoken. Hier. Pas op je hoofd. Ga aan de kombuistafel zitten. Als je wat zou eten, absorbeert dat misschien wat je hebt gedronken en dan kun je het kwijt zien te raken.’

Hij realiseerde zich dat Carson een kop groter dan hij was. En dat hij veel sterker was. De jager leidde hem het dekhuis in en zette hem aan de kombuistafel neer alsof hij een moeder was die een lastig kind op zijn plaats zette. ‘s Mans stem klonk diep en rommelend, bijna kalmerend als men zijn lompe manier van praten even over het hoofd zag. Sedric zette zijn ellebogen op de kleverige kombuistafel en liet zijn gezicht in zijn handen zakken. De reuk van vet, rook en oudbakken voedsel maakte hem nog zieker.

Carson maakte zichzelf nuttig in de kombuis en deed iets onbestemds in een kom en goot daar heet water uit de ketel overheen. Hij roerde er een tijdje in voor hij het op tafel zette. Sedric tilde zijn hoofd op, keek naar de troep in de kom en moest plotseling braken. De donkerrode smaak van het drakenbloed kwam door zijn mond en neus naar boven. Hij dacht dat hij weer zou flauw vallen.

‘Hierna zul je je beter voelen,’ zei Carson goedkeurend. ‘Hier, eet maar wat. Dat staat in de maag.’

‘Wat is het?’

‘Scheepsbescuit met heet water. Dat werkt als een spons in de maag, als je last van maagzuur hebt of als je snel nuchter moet worden voor je aan je werkdag begint.’

‘Het ziet er walgelijk uit.’

‘Dat klopt. Eet op.’

Hij had lang niet gegeten en de nasmaak van het drakenbloed zat nog steeds in zijn mond en neus. Alles zou beter zijn dan dat. Hij pakte de brede lepel op en propte de troep naar binnen.

De jagersjongen Davvie kwam het dekhuis binnen. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij. Er klonk iets dringends in zijn stem dat Sedric niet begreep. Hij stopte weer een lepel vol vochtig scheepsbescuit in zijn mond. Het was een en al structuur maar geen smaak.

‘Niets om je zorgen over te maken, Davvie.’ Carson was streng tegen de jongen. ‘En jij hebt werk te doen. Ga die netten repareren. Ik wed dat we hier vandaag voorlopig nog niet weggaan. Als we een net uitzetten in de stroming, vangen we misschien nog wat vis. Maar alleen als het net gerepareerd is, dus zorg ervoor.’

‘Wat is er met hem aan de hand?’ De stem van de jongen klonk bijna beschuldigend.

‘Hij is ziek. Niet dat het jou iets aangaat. Ga aan je werk en laat je ouderen en meerderen met rust. Weg.’

Davvie sloeg niet echt met de deur, maar hij trok hem harder achter zich dicht dan nodig was. ‘Jongens!’ verklaarde Carson met afschuw. ‘Ze denken dat ze alles aankunnen, maar als ik hem zijn zin zou geven zou-ie gauw genoeg merken dat hij er nog niet klaar voor was. Je begrijpt vast wel wat ik bedoel.’

De kleverige massa in Sedrics mond had de drakenbloedsmaak geabsorbeerd. Hij slikte de hap door. Hij at nog een volle lepel en besefte toen dat Carson hem aankeek en op een antwoord wachtte. ‘Ik heb geen kinderen. Ik ben niet getrouwd,’ zei hij en nam nog een lepel. Carson had gelijk gehad. Zijn maag kwam tot rust en zijn hoofd werd helderder.

‘Dat dacht ik al.’ Carson lachte alsof ze samen een goede mop deelden.

‘Ik ook niet. Maar jij lijkt me iemand die wel wat ervaring had met jongens als Davvic.’

‘Nee, dat heb ik niet.’ Hij was dankbaar voor het boerse geneesmiddel van de man, maar hij wou dat hij ophield met praten en dat-ie wegging. Zijn eigen gedachten vulden zijn hoofd en hij voelde dat hij tijd nodig had om alles op een rijtje te zetten in plaats van een beleefde conversatie te voeren. Carsons woorden over vergif hadden hem van streek gemaakt. Wat had hij zich in zijn hoofd gehaald om drakenbloed in zijn mond te stoppen? Hij kon zich de impuls om zoiets te doen niet herinneren, alleen dat hij het had gedaan. Zijn enige bedoeling was geweest om bloed en schubben van het beest af te nemen. Drakenlichaamsdelen waren een fortuin waard, en daar was hij nou eenmaal op uit. Hij was niet trots op wat hij had gedaan, maar hij had het moeten doen. Hij had geen keuze. De enige manier waarop hij en Hest ooit samen Beijerstad zouden kunnen verlaten was als Sedric de rijkdom zou vergaren om een en ander te financieren. Drakenbloed en drakenschubben zouden hem het leven brengen waarvan hij altijd had gedroomd.

Het had zo simpel geleken, toen hij weggroop van de boot om te vergaren wat hij nodig had van de zieke draak. Het wezen was duidelijk stervende. Wat kon het iemand nou schelen wanneer Sedric een paar schubben wegnam? De glazen ampullen hadden zwaar gewogen in zijn handen toen hij ze met bloed vulde. Hij wilde ze verkopen aan de hertog van Chalced als een remedie tegen diens ziekten en pijntjes en voortschrijdende ouderdom. Hij had zelfs nooit overwogen om het zelf te drinken. Hij kon zich niet eens herinneren dat hij het wilde drinken, laat staan dat hij de beslissing nam om het daadwerkelijk te doen.

Drakenbloed had de reputatie dat het ongekende, geneeskrachtige eigenschappen bezat, maar het kon ook best giftig zijn, net als andere krachtige medicijnen. Had hij zichzelf echt vergiftigd? Zou het ooit weer goed met hem komen? Kon hij het maar aan iemand vragen. Ineens kwam het bij hem op dat Alise het misschien zou weten. Ze had zoveel onderzoek naar draken gedaan, ze moest vast wel iets weten over de effecten dat het bloed op een mens kon hebben. Maar hoe kon hij haar die vraag stellen? Kon hij dat doen zonder zichzelf te beschuldigen?

‘Heeft die pudding je maag goed gedaan?’

Sedric keek plotseling op en kreeg daar meteen spijt van. Duizeligheid overviel hem even maar trok toen weer weg. ‘Ja, dat heeft-ie zeker.’ De jager zat tegenover hem en bleef hem aankijken. Twee zwarte ogen die de zijne fixeerden, alsof ze binnen in Sedrics hoofd wilden kijken. Hij keek naar zijn kom en dwong zichzelf nog een mondvol van het spul naar binnen te werken. Het was goed voor zijn maag, maar hij genoot niet bepaald van de

smaak. Hij wierp opnieuw een blik op de oplettende jager. ‘Bedankt voor je hulp. Ik wil je niet van je werk afhouden. Het gaat vast wel weer goed met me. Zoals je al zei, het was waarschijnlijk iets dat ik gedronken of gegeten heb. Dus je hoeft niet meer op me te letten.’

‘Het is een kleine moeite.’

Weer wachtte de man, alsof hij verwachtte dat Sedric iets zou zeggen. Maar Sedric wist even geen woorden te vinden. Hij keek weer naar zijn ‘eten’. ‘Het gaat prima met me. Bedankt.’

En nog steeds talmde de man, maar nu weigerde Sedric om van zijn kom op te kijken. Hij at kalm door, met kleine hapjes, en probeerde het te laten lijken alsof het al zijn aandacht vergde. De aandacht van de jager bracht hem in verwarring. Toen de man eindelijk opstond, onderdrukte Sedric een zucht van verlichting. Toen Carson Sedric achterlangs passeerde, legde hij een zware hand op diens schouder en leunde voorover om iets in zijn oor te zeggen. ‘We moeten eens een keer praten,’ zei hij rustig. ‘Volgens mij hebben wij veel meer gemeen dan jij weet. Misschien zouden we elkaar moeten vertrouwen.’

Hij weet het. De gedachte sneed door Sedrics zelfverzekerdheid en hij stikte bijna in zijn mondvul doorweekt beschuit. ‘Misschien,’ kon hij nog net uitbrengen, en hij voelde de greep op zijn schouder heel even steviger worden. De jager grinnikte terwijl hij zijn hand wegnam en het dekhuis verliet. Toen de deur stevig dichtviel, schoof Sedric de kom weg en begroef zijn hoofd in zijn armen. *Wat nu?* vroeg hij aan de hem omsluitende duisternis. *Wat nu?*

De bruine draak leek dood. Thymara wilde dolgraag dichterbij komen om beter te kunnen kijken, maar de gouden draak die over haar heen stond gebogen, weerhield haar. Mercor had zich nauwelijks bewogen sinds de laatste keer dat ze langs hen was gelopen. Zijn glanzende zwarte ogen waren nu op haar gericht. Hij sprak niet, maar ze voelde de mentale duw die hij haar gaf. ‘Ik ben alleen maar bezorgd om haar,’ zei ze hardop. Sylve had liggen dommelen, achterover geleund tegen de voorpoot van haar draak. Ze opende haar ogen bij het geluid van Thymara’s stem. Ze wierp een verontschuldigende blik naar Mercor en kwam toen naar Thymara toe.

‘Hij is argwanend,’ zei ze. ‘Hij denkt dat iemand de bruine draak met opzet heeft verwond. Dus staat hij op wacht om haar te beschermen.’

‘Om haar te beschermen, of om de eerste te zijn om haar op te eten als ze sterft?’ Thymara slaagde erin om elke beschuldigende toon uit haar stem te weren.

Sylve voelde zich niet beledigd. ‘Om haar te beschermen. Hij heeft te veel draken zien sterven sinds de dag dat ze uit hun cocons kwamen. Er zijn

zo weinig vrouwtjes dat zelfs een exemplaar dat in de groei is blijven steken en niet helemaal in orde is, beschermd moet worden.' Ze lachte op een vreemde manier en voegde eraan toe: 'Net als wij.'

'Wat?'

'Net als wij hoeders. Slechts vier van ons zijn vrouwen en de rest allemaal mannen. Mercor zegt dat hoe misvormd we ook zijn, de mannen ons moeten beschermen.'

De mededeling liet Thymara sprakeloos. Zonder erbij na te denken bracht ze haar hand naar haar gezicht en raakte de schubben aan rond haar kaaklijn en wangen. Ze overwoog de gevolgen ervan en zei ronduit: 'We kunnen niet trouwen of paren, Sylve. Wij kennen de regels, en Mercor blijkbaar niet. De Wilde Regenlanden hebben de meesten van ons getekend vanaf de dag dat we werden geboren en we weten allemaal wat dat inhoudt. Een kortere levensduur. Als we zwanger worden, zijn veel van onze kinderen niet levensvatbaar. Eigenlijk hadden de meesten van ons helemaal niet mogen leven. We weten allemaal waarom wij zijn gekozen voor deze expeditie en dat was heus niet alleen om voor de draken te zorgen. Het was ook om van ons af te zijn.'

Sylve staarde haar een tijdje aan. Toen zei ze rustig: 'Wat je zegt is waar, althans, dat gold vroeger voor ons. Maar Greft zegt dat we de regels kunnen veranderen. Hij zegt dat als we Kelsingra bereiken, het onze stad zal worden waar we zullen wonen met onze draken. En dat we onze eigen, nieuwe regels zullen maken. Voor alles.'

Thymara was ontzet door de onnozelheid van het meisje. 'Sylve, we weten niet eens of Kelsingra nog wel bestaat. Het ligt waarschijnlijk begraven onder de modder zoals de andere Ouderlingensteden. Ik heb nooit écht geloofd dat we Kelsingra zouden bereiken. Ik denk dat we vooral moeten hopen dat we ergens een plek vinden die geschikt is voor de draken om te leven.'

'En wat dan?' vroeg Sylve. 'Moeten we ze daar achterlaten en terug naar huis gaan, terug naar Trehaug? Om wat te doen? Terug naar een leven in de schaduwen en schaamte, en ons constant verontschuldigen voor ons bestaan? Dat doe ik niet, Thymara. En veel andere hoeders hebben gezegd dat ze dat ook niet doen. Waar onze draken zich vestigen, is de plek waar wij ook zullen blijven. Dus er zal een nieuwe plek voor ons komen. Met nieuwe regels.'

Een luid, klappend geluid leidde Thymara af. Zij en Sylve draaiden zich allebei om en zagen hoe Mercor zich uitstreckte. Hij had zijn gouden vleugels opgetild en ze tot hun volle lengte uitgestrekt. Thymara was niet alleen verbaasd over de lengte van de vleugels maar ook dat ze getekend waren met dezelfde ogen die men in pauwenveren ziet. Terwijl ze keek, sloeg hij